

Bespiegelingen Over Liefde

Als iemand alleen van zichzelf houdt, is dat geen liefde maar egoïsme.

Als iemand alleen van zijn eigen gezin en van zijn eigen familie houdt, is dat ook geen liefde maar egoïsme.

Als iemand alleen van zijn eigen club houdt, is ook dat geen liefde maar egoïsme.

Als iemand alleen van zijn eigen land houdt, is dat ook geen liefde maar egoïsme.

Als iemand alleen van de groep landen houdt, waartoe hij behoort, is dat ook geen liefde maar egoïsme.

Als iemand van de hele wereld houdt, begint dat op liefde te lijken, maar als er dan andere wezens ontmoet worden, die er heel anders uit zien dan de mens, en die worden dan weer aangevallen, dan blijkt ook dat egoïsme te zijn.

Als je van het hele universum zou kunnen houden, dan zou dat werkelijke liefde zijn.

Kan een "ik" van het hele universum houden? Dat is eigenlijk voor een "ik" niet mogelijk.

Dus de enige manier, waarbij Liefde zou kunnen plaats vinden, is dat dat "ik-centrum" oplost in centrumloosheid. Dan ontstaat er een sfeer, waarbij "je" alles bent. Je bent dan alles, waar de aandacht op valt. En als dan de aandacht valt op die ander, dan ben je die ander. En dan kan de uitspraak "Heb de ander lief als jezelf" pas gerealiseerd worden.

Ja, dat klinkt allemaal wel heel leuk, maar hoe doe je dat? Hoe kan je nu vanuit een ik je "ik" loslaten.

Als je werkelijk diep in meditatie gaat, dan kan het gebeuren, dat er een ervaring van een stilte, een leegte, een onveranderlijkheid plaats vindt. En dan kan het zijn dat er een realisatie plaats vindt, van "dat ben ik". "Ik ben die stilte, die leegte, die onveranderlijkheid". Of, om even andere woorden te gebruiken, "Ik ben die helderheid, die Liefde".

En het leuke is, dat "je" "je" dan realiseert, dat je dat altijd al was. Het enige is, dat er niet een "je" is. Er is niet iemand meer, er is niemand, alleen maar Zijn.

Liefde Zijn.